

На 6 Януарий ходихъ при д-ра, който, слѣдъ като ме прѣгледа, прѣдписа ми нѣкаква микстура и разтривания.

На 7 Януари сутриньта, слѣдъ като се распростихъ съ брата си, вуйка си и гостоприемното семейство, азъ тръгнахъ за Елена.

Когато пристигнахъ въ манастиря Св. Никола, който е разположенъ отъ дѣсна страна на пѣтя, на една твърдѣ живописна мѣстность и се намира почти на половината пѣтъ отъ Търново за Елена 5-а дружина, пристигнала прѣди единъ часъ, се сбираше вече да тръгва. Нѣкои отъ офицеритѣ, обаче, бѣха още въ стаята на игумена, гдѣто слѣдъ закуската доиспиваха послѣдната чаша вино. Азъ влѣзохъ въ стаята на игумена, която се отличаваше съ съмнителна чистота и имаше твърдѣ бѣдна обстановка. За туй игумена пѣкъ се оказа твърдѣ гостоприемень и разговорчивъ. Той гощаваше офицеритѣ, съ каквото далъ Господъ и ги черпеше съ хубаво старо винце, което твърдѣ много имъ се бѣше харесало и имъ бѣше поотвързало язичитѣ. Между разговора, игумена не прѣмълча отъ да не каже, че манастиря твърдѣ много билъ пострадалъ отъ чиновницитѣ, съпровождани отъ казади, вѣроятно, отъ когановската компания.

— Кокоски, гѣски, овчици, па и едъръ добитъчецъ имаше манастиря, казваше игумена, хамбаритѣ бѣха пълни съ храна, а двороветѣ съ купи слама, а сега, както виждате, нищо нѣма! Но добъръ е Господъ! Той пакъ ще даде. Ний благодаримъ Бога, че манастиря ни уцѣля, а много ли оставаше до съсипванието му? Ако турцитѣ не бѣха се спрѣли на 22 Ноемврий, манастиря безъ друго щѣше да бѣде унищоженъ. Да благослови Господъ дѣсницата на Царя Александра и му даде добро и здравье за много години, за гдѣто истегли меча си за освобождението на българския народъ отъ робството.

Игумена още много щеше да говори, ако офицеритѣ не бѣха бързали да излѣзатъ.

Отъ манастиря дружината изведнѣжъ започна да се спуща въ ущелието на рѣката Д., като минуваше